

naar saadanne Børn bevarede eller halvt ubevidst kæmpede for at bevare Barndommens blide og rene Følelser? Og dog gives der saadanne Børn; men om de fleste, der opdrages i slige Hjem, gælder det ganske vist, at de tidlig udvikle en grænseløs Letsindighed, en Raahed og en Ondskab, som kan forfærde selv erfarne og aandelig modne Mænd. Hvor slige Forhold ere til Stede, er det let nok at opfordre Almuelæreren til at gøre sin Pligt. . . " Han kan det ikke. Der kunde jo nævnes mange andre Udtalelser fra ansete kompetente Mænd, der bevise, at det, vi trænge til, er Opdragelse og ikke Straf. Men vi have ikke prøvet paa at opdrage, vi have ladet denne vigtige Side af Sagen ganske ude af Betragtning.

Det eneste Argument, som jeg ved er blevet anført mod, at Staten og Kommunen toge sig af de forsømte og vanrøgtede Børn, er, at det koster mange Penge. Men jeg vil dog erindre ærede Medlemmer om, at vi for nogle Maaneder siden vedtog et Forslag om at genopføre Christiansborg Slot. Det drejer sig om mange Millioner Kr., saa vidt jeg husker om en halv Snes Millioner. Nu skal jeg selvfølgelig ikke, fordi det ikke ligger for, komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det er nødvendigt at genopføre Christiansborg Slot. Men et er i alt Fald givet, og det er, at det er langt nødvendigere at tage sig af de vanrøgtede og hjemløse Børn og rejse Opdragelsesanstalter for dem, og har det danske Samfund Raad til at anvende 10 Mill. Kr. paa en eneste Bygning for Konge og Rigsdag, saa har det ogsaa Raad til at anvende et tilsvarende Beløb til Børnehjem og Opdragelsesanstalter for forsømte og vanrøgtede Børn. Den højtærede Justitsminister maa jo i sin Egenskab af Justitsminister oftere have Lejlighed til at komme ind paa disse Forhold, og det forbavser mig, det forbavser mig mere end alt andet, at den højtærede Minister endnu ikke har gjort det fjerneste Skridt til at realisere de Forslag, som Børnekommissionen i sin Tid fremsatte. Jeg tror ikke, der vilde blive Tale om en halv Snes Millioner, det behøvedes neppe; Kommunerne ville for øvrigt kunne skyde til, det vilde kun være naturligt, da Kommunerne ere interesserede i at gøre Opdragelsen paa en Gang forsvarlig og billig. Men jeg gentager, at have vi Raad til at anvende saa mange Penge til denne ene Bygning, saa have vi ogsaa Raad til at opføre Børnehjem. Dette Spørgsmaal maa paatrænge sig enhver alvorlig Mand,

navnlig alle Rigsdagsmænd, der have haft Lejlighed til hver i sin Kreds at gøre sig bekendt med de herhen hørende Forhold.

Det var mig forleden Dag personlig en Glæde at se, at Randers Amt stemte rent i denne Sag angaaende Legemsstraffes Indførelse. Alle Repræsentanterne for Randers Amts 5 Valgkredse stemte imod Pryglene, og dog er det i Randers Amt, man i de senere Aar har haft Lejlighed til at erfare grufulde Begivenheder: Mordet ved Hjortshøj, Jens Strøys Forbrydelse og et Par andre betydelige Drabssager. Alle 5 Repræsentanter stemte dog nej. Jeg tror, at naar de 5 Medlemmer stemte nej, er det, fordi de ere komne til Klarhed over, at det, der her tiltrænges, er ikke Straf, men dette, at Samfundet skrider til Iværksættelse af de absolut nødvendige Foranstaltninger. For nogle Aar tilbage blev der afholdt et Møde her i København, til hvilket alle Børnehjemsforstandere vare tilsagte, og hvor der var ca. 150 Mænd og Kvinder til Stede, der alle havde haft med denne Sag at gøre. Der foreligger en Beretning fra dette Møde, som blev afholdt den 21. og 22. Maj 1901. Alle disse Folk, som vistnok i højere Grad end de fleste andre have Kendskab til denne Sag, vedtog at udtale sig for det samme, som jeg her har udtalt mig for. Jeg haaber da, at den Bevægelse, der maa blive ud over Landet som Følge af dette Lovforslags Vedtagelse her i Rigsdagen, vil give sig Udtryk i, at hele Folket, alle forstandige og rettænkende Mænd og Kvinder, enstemmigt slutte sig til Kravet om at opfordre den danske Rigsdag til nu for Alvor at skride til Iværksættelsen af de fornødne Foranstaltninger til at forebygge, at alle disse mange Mennesker, der komme fra daarlige Hjem, komme paa gale Veje.

At Prygl skulde kunne nytte noget, har jeg haft Lejlighed til at argumentere imod, og det skal jeg derfor ikke komme nærmere ind paa. Kun skal jeg sige, at i det samme Blad, jeg læste op af før, Medlemsblad for Kristelig Forening til vildfarende Børns Redning, findes der en Afhandling af en Mand, der er knyttet til vort Fængselsvæsen, og han udtaler sig meget mistrøstende om Anvendelsen af Prygl over for Børn og unge Mennesker og Prygl i det hele taget. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse blot et Par Linier op. Han siger om de Rottingstraffe, som nu anvendes: „Slagenes Antal maa ikke være under 10 og ikke over 25. Straffen maa kun anvendes, naar en Læge erklærer, at Forbryderen kan